

med Grund kan modsig, at Lovgivningen bestandigt har anseet 66 Rbd. som Betaling for Hesten, og at det er den fulde Betaling. Vil man derfor stille sig paa det stricte juridiske Standpunkt, saa troer jeg ikke, man kan komme til andet Resultat end det, at Hestene ere forud betalte, og at saaledes Udrederne ikke have nogen streng juridisk Ret til nogen videre Betaling. Jeg skal aldeles ikke her indlade mig paa, hvorvidt den praesterede Betaling kan ansees for at være tilstrækkelig eller ikke; men jeg skal kun gjøre opmærksom paa, hvorledes Forholdet er efter den strenge juridiske Ret. Vil man derimod gaae efter Billighed, ja, saa stiller Sagen sig efter min Anskuelse ganske anderledes, men saa kan man heller ikke gaae ud og argumentere fra, at Hestene ere Udredernes Eiendom; thi jeg troer, at man maa indrømme, at det er et meget tvivlsomt Spørgsmaal. Vil man argumentere saa strengt fra Eiendomsretten, kommer man atter ind paa det juridiske Standpunkt. Efter Billighed troer jeg vel, at der kan være Erstatning at give til de hidtilværende Hesteudredere, men man kan ikke gaae ud fra den strenge juridiske Ret. Den ærede Ordfører meente, at man skulde ikke holde sig til disse ældre Anordninger, men derimod see hen til, hvad der var gaaet over i Folkebevidstheden, og det var, at 46 Rbd. vare betalte for Hesten (Ordføreren: 36). Ja, 36 Rbd. Jeg skal ikke kunne sige, hvorvidt det saaledes forhold sig, jeg veed ikke, hvorfra denne Mening skal komme, undtagen med Hensyn til Præstegaardene (Ordføreren: Ja!), thi der betale Præsterne jo disse 36 Rbd. til deres Eftermænd, men der har jo aldeles ikke været Tale derom ved Hovedgaardene. Den høitærede Indenrigsminister forekom mig ogsaa at yttre, at Loven, og navnlig denne Paragraph, udviste saa stor Billighed, som man kunde forlange med Hensyn til Udrederen, naar der tages Hensyn til den hidtilværende Lovgivning, saa at den høitærede Minister ikke er enig med den ærede Ordfører i, at man skal kaste den hidtilværende Lovgivning overbord og blot holde sig til, hvad man troer at være den Mening, som hidtil har været den herskende. Forsaa-

vidt den høitærede Indenrigsminister har bemærket, at af de nationale Heste ere kun 500 af de 1728 gaaede tabte, maa jeg tillade mig at gjøre opmærksom paa, at, saavidt jeg har kunnet see, gjælder dette dog neppe for længere Tid end til Slutningen af 1849; idetmindste er dette Tal af 500 anført af den høitærede Krigsminister i den foregaaende Session, hvor der altsaa ikke kunde være taget Hensyn til de Heste, som maae være gaaede tabte i 1850, saa jeg ikke tvivler paa, at Antallet maa være langt større end de 500.

Solst: Naar Udrederne i Reglen, som maa antages at ville blive Tilfældet, miste deres egne gode Nationalheste, og maae derhos udbetale 46 Rbd., for at faae en Hest, som ikke kan antages at være synderlig mere værd, da stiller Forholdet sig i sin Nøgenhed saaledes, som jeg har tilladt mig at yttre ved mit første Forslag. Hvad jeg er gaaet ud fra, er, at Forholdet mellem Statskassen og Udrederne fra 1774 er blevet opgjort med Aaret 1814. Hvorvidt der har været en speciel Bestemmelse for, at Hestene bleve indkaldte til stadig Tjeneste, veed jeg ikke. Jeg har kun yttret, at jeg troer, at en saadan Bestemmelse er til, og hvorom maaskee de vedkommende Ministerier kunne afgive bestemt Erklæring; men jeg troer i alt Fald, at et saadant Forhold er aldeles klaret i Pl. 6te Decbr. 1806. Naar her er paaberaabt den Eftergivelse, der under Krigsaarene er blevet vist Udrederne, da glemmer man, at den Udreder, der i 1814 eller 15 maatte besætte det vacante Nummer, maatte paa den Tid betale Nationalhestene med flere Hundrede Rbd. Er altsaa Afregningen afluttet med Udrederne 1814, saa var det, ifølge de gjældende Lovbestemmelser, Statskassens Pligt, at have refunderet Udrederne paany de 36 Rbd. Saadant er efter de Oplysninger, som nu ere fremkomne, ikke skeet, og, naar de ikke ere Udrederne betalte, vil det dog nok være en Uretfærdighed at forlange, at de skulle tilbagebetale dem. Der er sagt, at det vilde være vanskeligt at gaae tilbage til de ældre Lovbestemmelser, men, om jeg seer ret, gaaer dog nok baade Lovforslaget og Udvalgets Betænkning i saa Henseende ud fra disse, naar der spørges om, hvad Udrederne skulle betale. At sige: fordi Sagen er vanskelig at hitte ud af,